

Brenda Joyce

Szerelem és árulás

Kémek kémje

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc., 2012 – Vinton Kiadó, 2020

A mű eredeti címe: Seduction (HQN Books)

● *Magyarra fordította:* Várnai Péter

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-540-060-7

HU ISSN 1588-6700, 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Vinton Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 002003
- *Nyomatás időpontja:* 2020/23.
- *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

BRENDA
JOYCE
*Szerelem
és árulás*

Kémek kémje

VINTON

Sue és Laurent Teichmannek hálás szeretettel

Előhang

Franciaország, Brest közelében – 1793. július 1.

– Él még?

A hang csengése meglepte Dominicot. Mintha nagyon távolról jutott volna el hozzá, mégis tisztán érezte rajta, hogy a tulajdonosa angol. Hiszen ő Franciaországban volt, háború és forradalom zűrzavara közepette! A vállába és a hátába mérhetetlen fájdalom hasított. Mintha ezernyi szög fúródott volna belé, akkora erővel, hogy elakadt a hangja, és csak magában szitkozódhatott. Mi történhetett vele?

Az egész teste tüzelt. Mi több, mintha fuldokolt volna. Alig kapott levegőt, valamilyen hatalmas erő a földhöz nyomta, és sötétség vette körül. Csak lassan tért eszméletére. Az a férfi, aki az előbb beszélt, biztosan angol. Ez képtelenség! – gondolta. Hol van most egyáltalán, és mi a fene történhetett vele?

Hirtelen visszatértek a képek. Szélsébesen villantak fel a lelki szemei előtt, sebesültek és haldoklók idegtépő kiáltásaitól kísérve, miközben muskéták tüzeltek, és ágyúk dörögtek. A folyót francia parasztok, papok, nemesek és katonák vére festette vörösre.

Dominic felnyögött, s bár nem emlékezett, hogyan sebesült meg, félt, hogy meg fog halni. Fülét aztán egy ismerős hang ütötte meg:

– Rosszul áll a szénája, Lucas. Rengeteg vért veszített, és éjfél óta eszméletlen. A seborvos nem biztos benne, hogy életben marad.

– Mi történt? – kérdezte egy másik angol.

– Borzalmas vereséget szenvedtünk Nantes-nál, messieurs, a franciák Biron tábornok vezetésével megfutamítottak minket. Dominic azonban nem a csatában sebesült meg. Az éjjel közvetlenül a szállásom előtt egy merénylő támadt rá alattomban.

Dominic most már tudta, hogy a régi barátja, Michel Jacquelyn beszél róla. Úgy tűnt, valaki megpróbálta megölni, mert rájött, hogy ő egy kém.

– Úristen! – mondta a másik angol.

Dominic minden erejét összeszedte, és sikerült résnyire kinyitnia a szemét. Pokrócokba bugyolálva feküdt egy priccsen a tengernél. A hullámok kicsaptak mellette a partra, fölötte csillagok ragyogtak az éjszakai égbolton. A három férfi, aki föléje hajolt, zekét, térdnadrágot és csizmát viselt. Dominic, bár csak homályosan látott, meg tudta különböztetni őket. Michel alacsony volt, és sötét haját copfba fogta össze. A ruhája csupa vér. A két angol magas és szőke, vállig érő hajuk lobogott a szélben. Mindhárman alaposan fel voltak fegyverkezve pisztollyal és törökkel. Dominic most árbócok recsegését és vitorlák lobogását is hallotta. Aztán elnehezült a szemhéja, és kimerülten becsukta a szemét. A pokolba, most még el is fog ájulni?

– Követtek titeket? – kérdezte Lucas éles hangon.

– Non, de a gendarmerie mindenütt ott van, mes amis. Igyekeznünk kell. A francia flotta blokád alá vette a tengerpartot. Meg kell próbálnotok óvatosan kitérni a hajóik elől.

A másik angol hangja bizakodásról árulkodott:

– Ne aggódjatok! Nálam jobban senki sem tudja elkerülni a flottát és az adószedőket. Jack Greystone kapitány áll a

szolgálatára, monsieur, ezen az érdekes éjszakán. A fivéremet, Lucast, gondolom, már ismeri.

– Így igaz – mondta Michel. – El kell juttatnotok Londonba a sebesültet, messieurs. Immédiatement.

– Nem fogja kibírni Londonig – felelte Jack. – Élve legalábbis nem jut el oda.

– Vigyük Greystone-ba! – javasolta Lucas. – Az nincs nagyon messze, de biztonságos hely. Némi szerencsével hamar újra harcolhat.

– Bien. Bánjatok óvatosan vele! Vendée-ban még szükségünk lesz rá. Isten óvja kegyelmeteket!

1. fejezet

Cornwall, Penzance – 1793. július 2.

Nagyon elkésett. Julianne Greystone leugrott az egylovas kocsiról, amelyet éppen megállított a kalapkészítő üzlete előtt. A Nép Barátai Társaság a szomszédban tartott gyűlést, a White Hart fogadó termében, de az előtt egyetlen szabad hely sem akadt. Délután itt mindig nagy volt a forgalom. Julianne ellenőrizte, hogy behúzta-e a fogata fékjét, megpaskolta az öreg kanca oldalát, és gyorsan egy oszlophoz kötözte a kantárt.

Nem szeretett elkésni. A pizsmogás soha nem volt jellemző rá. A hölgyismerőseitől eltérően ő nagyon komolyan vette az életet. A többi hölgy számára csak a divat és a vásárlások, közös teázgatások és csevegések, valamint fogadások, bálók és estélyek léteztek, de azok a hölgyek egészen más viszonyok között éltek, mint Julianne. Ő nem emlékezett, hogy az életében valaha is jutott volna idő kikapcsolódásra. Az apja még az ő harmadik születésnapja előtt elhagyta a családjukat, de már előtte is szűkösen és nagyon takarékosan éltek. Legkisebb fiúként Julianne apja nem rendelkezett vagyonnal, mégis két kézzel szórta a pénzt. A családi birtokon nevelkedve Julianne-nek mindazokat a munkákat el kellett végeznie, amelyeket az ő köreikben valójában a személyzetnek kellett volna. Julianne főzött, mosogatott, tűzifát hordott be, vasalta a fivérei ingeit, etette a két lovat, istállót

takarított... mindig várta valamilyen kötelesség. A rengeteg feladat elvégzésére soha nem volt elég idő, a késést Julianne mégis megbocsáthatatlannak tartotta.

Az út a Sennen Cove melletti uradalomból a városig általában egy órát tartott, ma azonban Julianne nővére, Amelia elvitte a hintót. Ha esett, ha fűjt, szerdánként Amelia hintóba ültette az édesanyjukat, hogy meglátogassák a szomszédokat. Nem zavarta, hogy a mama már senkit sem ismert meg. Öregkorára legyengült, és csak ritkán volt teljesen az eszénél. Még az is megesett, hogy a saját lányait sem ismerte meg, ezeket a látogatásokat azonban élvezte.

Senki sem tudott olyan vidám és csintalan lenni, mint a mama. Úgy tűnt, még mindig elsőbálozónak tartja magát, akit a jókedvű barátnői és a lovagias hódolói vesznek körül. Julianne-nek csak halvány elképzelése volt arról, hogy milyen lehetett az édesanyjának egy fényűző házban felnőnie, ahol a legkisebb munkát is szolgálók végezték, fiatal nőként ő drága ruhákat viselt, és élvezte a gazdagságot.

Ez azonban még jóval azelőtt volt, hogy a telepések kivívták Amerikában a függetlenségüket. Azokat az időket csak rövid háborúk jellemezték, a félelmet, a gyűlölködést és a forradalmat hírből sem ismerték. A határtalan csillogás kora volt, csupa pazarló hivalkodás és égbekiáltó féktelenség. Olyan időszak, amelyben a kisemberek szegénységét és gondjait senki még csak észre sem vette az utcán.

Szegény mama! Összeomlott, amikor Julianne apja elhagyta, hogy London, Antwerpen és Párizs játéktermeinek meg feslett perszónáinak szentelje magát. Abban Julianne mindenesetre nem volt biztos, hogy egy összetört szívnek az elmét is okvetlenül meg kell zavarnia. Néha úgy gondolta, hogy ennek egészen más, egyszerű oka van. Az édesanyja láthatóan nem tudott megbirkózni

a modern világ komor, fenyegető fejleményeivel, és egy álomvilágba menekült.

Az orvosos azonban azt ajánlotta, hogy járjanak vele emberek közé, és ezzel az egész család egyetértett. Ezért aztán Julianne-nek ma be kellett érnie az egyfogatúval és a húszéves kancával. Az út így kétszer annyi ideig tartott.

Julianne még soha nem volt ennyire türelmetlen. Valójában csak ezeknek a Penzance-ben havonta tartott összejöveteleknek élt. A Nép Barátai Társaságot ő alapította tavaly, közösen a barátjával, Tom Treytonnal, miután XVI. Lajost a nép letaszította a trónról, és Franciaország köztársasággá vált. Tom Treyton ugyanolyan radikálisan gondolkodott, mint Julianne, és hozzá hasonlóan hitt a francia forradalom eszméiben. Az új párizsi hatalom mindent megtett a parasztok és a kispolgárok nyomorának meg gondjainak az enyhítéséért. Julianne és Tom azonban soha álmodni sem mert arról, hogy a forradalom egy nap majd valóban elsöpri az ancien régime-et, a királyi ház hagyományosan korlátlan uralmát.

Franciaországban hetente történt valamilyen elképesztő fordulat abban a küzdelemben, amelyet a közemberek a szabadságért folytattak. A jakobinusok vezetői éppen a múlt hónapban jutottak puccsal hatalomra a nemzetgyűlésben, és az ellenzék sok tagja letartóztatásra került. Ez azonban új alkotmány megszületéséhez is vezetett, amely minden férfinak választójogot biztosított! Ez szinte már túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Áprilisban Párizsban Közjóléti Bizottság alakult, amely átmenetileg a kormány szerepét töltötte be, ezért Julianne alig várta, hogy megtudja, milyen reformokat tervez és vezet majd be az intézmény.

A kontinensen nagyon sok háború dúlt. Az új francia köztársaság egész Európát fel akarta szabadítani. A párizsi kormány

ezért 1792 áprilisában hadat üzent a Habsburgoknak. Julianne és Tom radikális nézeteit, valamint a Franciaország új politikai vezetése iránti lelkesedését Angliában azonban csak kevesen osztották. Februárban az Egyesült Királyság szövetséget kötött Ausztriával és Poroszországgal, majd pedig hadba lépett Franciaország ellen.

– Miss Greystone.

Julianne éppen oda akarta inteni az utca túloldalán álló bér-istálló legényét, hogy megkérje, adjon vizet az öreg kancának, amikor meghallotta a szigorú hangot. Az éles csengésétől össze-rezzen, és lassan megfordult.

Richard Colmes dühösen rávillantotta a szemét.

– Itt nem állíthatja le a kocsiját.

Julianne nagyon jól tudta, miért kötözködik vele a férfi.

– Az utca mindenkié, Mr. Colmes – válaszolta feltűnően udvariasan, miután kisimította egy szőke tincset az arcából. – Jó napot, Mr. Colmes! Hogy szolgál Mrs. Colmes egészsége?

Az ősz pofaszakállas kalapkészítő alacsony, köpcös férfi volt. A parókáját nem púderezte be, de jó állapotban tartotta, és egyébként is makulátlanul festett, a fehér harisnyájától és a bőrcipőjétől egészen a hímzett kabátjáig.

– Nem fogom itt eltűrni a maga Társaságát, Miss Greystone.

Julianne a legszívesebben mérgesen fűjtatott volna egyet, helyette azonban bűbájosan a férfit mosolygott.

– A Társaság aligha az enyém... – kezdte.

– De maga alapította. Maguk, radikálisok terveket kovácsolnak, hogy romlásba döntsék ezt a nagyszerű országot! – vetette oda a kalapkészítő dühösen. – Maguk mind jakobinusok, és csak azért jönnek össze, hogy itt, a szomszédomban fondorlatos özszeesküvést szőjenek. Szégyellhetné magát, Miss Greystone!

Julianne szigorúan nézett a férfitra.

– Ez egy szabad ország, uram, és mindenkinek joga van a véleményformálásra. A maga üzlete mellett is találkozhatunk, ha John Fowey megengedi.

John Fowey a fogadó tulajdonosa volt.

– Fowey ugyanolyan bolond, mint kelmetek! – ordította Mr. Colmes. – Háborúban állunk, Miss Greystone, és maga meg a magafajta az ellenséget támogatják. Nyilván tárt karokkal fogadják majd a franciákat, ha átkelnek a Csatornán.

Julianne előreszegezte az állát.

– Maga megengedhetetlen módon leegyszerűsít egy bonyolult kérdést, uram. Én minden ember jogait támogatom, még azoknak a csavargóknak a jogait is, akik bejönnek ide, a városba, hogy ennivalót kolduljanak. Igen, a franciaországi forradalom támogatói közé tartozom, de sok honfitársunk egyetért velem. Jó társaságban vagyok Thomas Paine-nel, Charles Foxszal és Lord Byronnal, hogy csak néhányat említsek meg azok közül a jelentős elmék közül, akik felismerték, hogy a franciaországi változások az egész emberiség javát szolgálják. Radikális vagyok, uram, de...

Mr. Colmes gorombán Julianne szavába vágott:

– Maga áruló, Miss Greystone, és ha nem távolítja el innen a kordéját, én teszem meg.

A férfi ezzel megfordult, és bemasírozott az üzletébe. Az ajtót akkora erővel vágta be maga mögött, hogy beleremegett az ablak, és megszólaltak az ajtóra szerelt csengettyűk.

Julianne reszketett a dühtől, rosszullet környékezte. Szívesen közölte volna a kalapkészítővel, hogy ő is mindennekfelett szereti a hazáját. Lehet valaki úgy is hazafi, hogy közben támogatja az új francia köztársaságot. Egy hazafi is felléphet a politikai reformokért és a társadalmi változásokért, a saját hazájában éppen úgy, mint bárhol máshol.

– Gyere, Milly! – mondta Julianne a koros kancának.

Átvezette a lovat és a kocsit az utcán a béristállóhoz, a vita azonban nem ment ki a fejéből. Kapcsolata a szomszédokkal hétről hétre nehezebb lett, noha már gyerekkora óta ismerte őket. Korábban mindegyik üzletben és szalonban tárt karokkal és barátságos mosollyal fogadták. Ez azonban elmúlt. A francia forradalom és a kontinensen zajló háborúk az egész országot megosztották.

Neki most még azért is fizetnie kellett, hogy beállíthassa a lovát a béristállóba, pedig a családjuk egyetlen pennyt sem tudott nélkülözni. Amióta egész Európában háborúk dúltak, az egekbe szöktek az élelmiszerárak, a ruházkodás, a fa, a takarmány és sok más költségről nem is szólva. A Greystone-birtokhoz ugyan virágzó ón- és vasércbánya is tartozott, Julianne bátyja, Lucas azonban a nyereség túlnyomó részét befektette, hogy biztosítsa a család jövőjét. Lucas nagyon kisigényű volt, ahogy a családjukban mindenki, kivéve Julianne másik bátyját, Jacket. Ő elképzelhetetlenül könnyelmű volt, és olyan felelőtlen, annyira vakmerő, hogy szinte elkerülhetetlenül csempésznek kellett állnia. És jó csempész lett.

Lucas újra Londonban tartózkodott, Julianne legalábbis ezt feltételezte, és arra gondolt, hogy Lucas mostanában nagyon gyakran utazik Londonba. Jack pedig, ahogy Julianne ismerte, már megint kint hajózott a tengeren, és elvitorlázni igyekezett az adószedők elől.

Julianne elhessegette az aggodalmait, amelyeket a kanca elhelyezésének váratlan költsége és a kalapkészítővel folytatott kellemetlen beszélgetés ébresztett benne. Később talán majd elmeséli a nővérenek.

Szaporán átment az utca másik oldalára, letörölte a port az arcáról, és dühösen leporolta a szoknyáját. Egész héten nem esett az eső, az utak kivétel nélkül hihetetlenül porzottak. Julianne ruhája már nem elefántcsontszínű volt, hanem szürke a portól.

Miközben a vendéglő bejárata mellett függő tábla felé tartott, Julianne-t örömteli izgalom fogta el. A táblát ő maga festette. *A Nép Barátai Társaság* – állt rajta. – Új belépőket örömmel látunk. Tagsági díj nincs.

Az utolsó mondatra Julianne különösen büszke volt. A tagsági díjról késhegyig menő vitát folytatott kedves barátjával, Tom Treytonnal. Talán nem ugyanezt tette a mérsékelt reformer Thomas Hardy országszerte a maga London Corresponding Societyjével? Nem kellene-e minden nőnek és férfinak megengedni, hogy tagja legyen egy szövetségnek, amely a szabadság, egyenlőség, testvériség eszméjének kötelezte el magát? Egy mindenki számára szabadságot elhozó ügy támogatásának a jogát vagy lehetőségét senkitől sem szabad megtagadni, csak mert vannak, akik nem engedhetik meg maguknak a havi hozzájárulást.

Julianne belépett a fogadó sötét, hűvös termébe, és azonnal meglátta Tomot. Nagyjából ugyanolyan magasra nőtt, mint ő, szőkésbarna, göndör haja és kellemes arca volt. Az apja tehetős földbirtokos, aki megengedhette magának, hogy a fiát a londoni egyetemen taníttassa. Julianne azt hitte, hogy Tom, miután végez, Londonban marad, ő azonban hazatért, és itt nyitott ügyvédi irodát. Az ügyfelei túlnyomórészt lebukott csempészek voltak. Az utolsó eseténél sajnos nem aratott sikert: két védencét bűnösnek találták, és két év kényszermunkára ítélték. Persze bűnösök is voltak, ezt mindenki tudta.

Tom a terem közepén állt, a gyűlés többi résztvevője asztaloknál vagy padokon ült. Julianne-nek azonnal feltűnt, hogy az érdeklődés már megint gyengébb lett. Mindössze úgy két tucat férfi gyűlt össze. Mind bányászok, halászok és csempészek. Amióta az Egyesült Királyság belépett a Franciaország elleni katonai szövetségbe, az egész országot elöntötte a hazafiság hulláma. Olyan emberek, akik eleinte a forradalom mellett álltak,

egyszeriben felfedezték maguknak Istent és a hazát. Julianne úgy sejtette, hogy háborús időkben ez elkerülhetetlen.

Most Tom is észrevette őt, és boldogan mosolyogva odasietett hozzá.

– Sokat késtél. Már félttem, hogy történt valami, és el sem jössz a gyűlésünkre.

– Millyvel kellett beéernem, és ő már sajnos nem tud gyorsan ügetni. – Julianne lehalkította a hangját. – Mr. Colmes nem akarta megengedni, hogy az üzlete előtt hagyjam a kocsit.

Tom kék szeme villámokat szórt.

– Az az alak reakciós gazember! – mondta indulatosan.

Julianne megérintette a karját.

– Fél. Mint mindenki más is, Tom. És nem érti, ami Franciaországban történik.

– Attól fél, hogy elveszük az üzletét és a házát, aztán a nép tulajdonába adjuk őket. És ettől talán valóban félnie is kell – felelte Tom.

Mióta egy éve megalapították A Nép Barátai Társaságot, eltérő véleményen voltak a tervezett reformok céljait és eszközeit illetően.

– Nem foszthatunk meg csak úgy a tulajdonuktól olyan jó hírnek örvendő embereket, mint Richard Colmes – ellenkezett Julianne csendesen.

Tom felsóhajtott.

– Természetesen már megint túlságosan radikális vagyok, de egyáltalán nem lenne ellenemre, hogy lefoglaljam Penrose grófjának és St. Just grófjának a tulajdonát.

Julianne tudta, hogy a barátja komolyan beszél.

– Megvitathatnánk ezt valamikor máskor?

– Te is úgy gondolod, hogy a gazdagoknak túl sok tulajdonuk van, ráadásul öröklés révén jutottak hozzá, vagy földbirtokok és címek formájában a koronától kapták – felelte Tom.

– Természetesen így gondolom! Viszont te is tudod, hogy mit gondolok az arisztokrácia egyszerű kirablásáról. Miről folyik itt most éppen a vita? Mi a helyzet? Vannak új hírek?

– Csatlakoznod kellene a reformerekhez, Julianne. Messze nem vagy annyira radikális, mint amilyennek hiszed magad – zsémbelt Tom. – A másik oldal vereséget szenvedett. A vendée-i királpártiakat legyőzték Nantes-nál.

– Ez remek hír – mondta Julianne hitetlenkedően. – Legutóbb azt lehetett hallani, hogy a királpártiak legyőztek minket, és az egész Loire-mentét ellenőrzik Saumur körül.

A francia forradalom vívmányait nem lehetett véglegesnek mondani. Az egész országban léteztek ellenzéki csoportok. Tavasszal Vendée tartományban rendkívül erőteljes felkelésbe kezdtek a polgáriak és a királpártiak.

– Tudom. Nagyot fordult a hadiszerecsene. – Tom elmosolyodott, és megfogta Julianne karját. – Az átkozott lázadók remélhetőleg hamarosan Toulonban, Lyonban, Marseille-ben és Bordeaux-ban is feladják. Mindenekelőtt pedig odaát Bretagne-ban.

Julianne és Tom összenézett. A forradalom ellenfeleinek az ereje ijesztő volt.

– Azonnal írnom kell a párizsi barátainknak – döntötte el Julianne. Az angliai Nép Barátainak egyik célja a szoros kapcsolat kialakítása volt a franciaországi jakobinus klubokkal. – Talán többet is tehetnénk itt annál, hogy csak összejövünk és vitatkozunk.

– Te például elmehetnél Londonba, és elvegyülhetnél a toryk között – vélte Tom, miközben Julianne-re szegezte a szemét. – Elvégre a fivéred is tory. Úgy tesz, mintha egyszerű cornwalli bányász lenne, Lucas azonban valójában egy báró dédunokája. Vannak kapcsolatai.

Julianne-t egyszerűen furcsa szorongás fogta el.

– Lucas valójában csak hazafi – kezdte.

– Konzervatív és tory. – Tom rendíthetetlen volt. – Ismer tekintélyes és jól informált férfiakat, akik kapcsolatban állnak William Pitt miniszterelnökkel és William Windham hadügy-miniszterrel. Ebben egészen biztos vagyok.

Julianne elhárítón karba fonta a kezét.

– Lucasnak is joga van ahhoz, hogy saját véleménye legyen. Akkor is, ha az ellentétes a mi nézeteinkkel.

– Ezt én sem vitatom. Csupán azt mondom, hogy sokkal jobb kapcsolatai vannak, mint azt te akár csak sejtet is.

– Arra akarsz célozni, hogy menjek el Londonba, és kémkedjek a bátyám meg a hozzá hasonlóan gondolkodók után?

– Ezt nem mondtam, de a gondolatnak mindenképpen van varázsa. – Tom elmosolyodott. – A jövő hónapban elutazhatnál Londonba, mert a radikális reformerek edinburgh-i találkozására amúgy sem jöhetsz el.

Thomas Hardy összejövetelet szervezett valamennyi radikális csoport számára. Majdnem mindegyik akart küldöttet delegálni Edinburgh-be. A Nép Barátaik Tom képviselte volna. Mivel azonban az Egyesült Királyság időközben hadba lépett Franciaország ellen, megváltoztak a feltételek. A radikálisokat és a klubjaikat korábban csak jóindulatúan megmosolyogták, de most már nem. Ellenkezőleg: közelgő állami megtorlásokról keringtek szóbeszédek. Mindenki tudta, hogy a miniszterelnök és a miniszterei mindenfajta radikalizmust vehemensen elleneznek. III. György király is türelmetlen volt velük szemben.

Elérkezett az ideje, hogy üzenetet küldjenek a brit kormánynak és különösen ifjabb William Pitt miniszterelnöknek. A radikális reformerek soha nem fognak meghajolni. Továbbra is síkra szálltak az emberi jogokért, támogatták a franciaországi forradalmat, és elítélték az új francia köztársaság ellen folytatott háborút.

A reformerek Londonban is tartottak egy összejevetelt, ha ott kisebbet is, közvetlenül a kormányzati negyedben, a Whitehall közelében. Julianne bízott benne, hogy sikerül előteremtenie a szükséges pénzt, és részt vehet a gyűlésen, a londoni utazás azonban költséges. De mire célzott valójában a barátja?

– Nem fogok kémkedni a bátyám után, Tom. Remélem, ezt csak viccnek szántad.

– Persze – felelte a férfi. – Írni akarok a párizsi barátainknak – tette hozzá sietve, mert Julianne még mindig hitetlenkedően méregette –, de mi lenne, ha inkább te tennéd meg? Te sokkal jobban bánsz a szavakkal, mint én.

Julianne elmosolyodott, és bízott benne, hogy Tom valóban nem arra akarta felszólítani, hogy kémkedjen Lucas után. Mert hogy a bátyja nem tory, és a háborúba sem keveredett bele.

– Ez igaz – vetette oda könnyedén.

– Üljünk le! – mondta Tom, és az egyik padhoz kísérté Julianne-t. – Még egy bő óra vita vár ránk.

A következő órában a gyűlés a legutóbbi franciaországi fejleményeket, a brit parlament alsó- és felsőházának az eseményeit meg a legfrissebb londoni politikai pletykákat tárgyalta meg. Mire véget ért a találkozó, már majdnem délután öt óra volt. Tom kikísérté Julianne-t.

– Tudom, még korán van, de meghívhatlak vacsorára?

Julianne habozott. Az összejevetel után a múlt hónapban is elmentek együtt enni. Amikor utána Tom a kocsijához kísérté őt, hirtelen megállította, és úgy nézett rá, mintha meg akarná csókolni. Nem tudták, hogyan viselkedjenek. Tom egyszer már megcsókolta Julianne-t. Ő nem találta kellemetlennek, de világrengetőnek sem. Nagyon kedvelte Tomot, ám sosem jutott eszébe, hogy megcsókolja. Biztos volt benne, hogy a barátja beleszeretett, mert azonos dolgok érdekelték őket, és ő is szívesen

beleszeretett volna Tomba, aki jó embernek és hű barátnek bizonyult.

Julianne már gyerekkora óta ismerte, de igazán csak két éve kezdték becsülni egymást. Azt követően, hogy összeházaszták Falmouthban. Valójában akkor kezdődött a barátságuk. Julianne számára azonban egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy Tom iránt inkább testvéri és plátói érzéseket táplál, semmint romantikusakat.

Vele vacsoráznia mindazonáltal mindig élvezet volt. Jól megértették egymást, és élénk társalgást folytattak. Julianne már el akarta fogadni a meghívást, amikor megpillantott egy férfit, aki pej színű herélten lovagolt végig az utcán.

– Az ott Lucas? – kérdezte Tom ugyanolyan elképedten, mint Julianne.

– Egészen biztosan ő az – válaszolta a lány, és elmosolyodott.

A magas és izmos Lucas a maga huszonnyolc évével hét évvel volt idősebb, mint ő. Klasszikus arcvonásai voltak, átható tekintete, szürke szeme és aranyszőke haja. Sok nő próbálta felkelteni a figyelmét, Jackkel ellentétben azonban Lucas úriember volt. Megközelíthetetlennek tűnt, rendkívül fegyelmezett és kötelességtudó férfiként viselkedett, aki minden másnál fontosabb célnak tartotta a családi vagyon megőrzését. Julianne számára ő inkább apafigurát jelentett, semmint a bátyját. Tisztelte, csodálta és nagyon szerette.

Lucas most megállította előtte a tajtékos hátságát, és Julianne öröme, amelyet a vizontlátás okozott neki, hirtelen odalett. Lucast komornak és dühösnek látta. Egyszeriben a háta mögött függő merész táblára kellett gondolnia, amely azt hirdette, hogy A Nép Barátai Társaság örömmel lát új belépőket. Bízott benne, hogy a bátyja nem olvasta el ezt a szöveget.

Lucas leugrott a lováról. Barna kabátot, bordó mellényt, batisztinget és homokszínű térdnadrágot viselt. Fekete csizmája poros volt, a haját laza copfban fogta össze.

– Helló, Tom! – üdvözölte Julianne barátját, és kezét szorított vele, de nem mosolygott. – Látom, még mindig lázítjátok az embereket.

Tom arcáról leolvadt a mosoly.

– Igazságtalan vagy, Lucas.

– Háborúban nincs igazságosság.

Lucas hidegen nézett a húgára. A nézeteit éveken keresztül hallgatóságosan ellenezte, a háború kitörése óta azonban nem hagyott kétséget efelől. Julianne visszafogottan elmosolyodott.

– Még nem vártunk haza – mondta.

– Nyilván nem. Greystone-tól egészen ideig vágóban jöttem.

Lucas hangja fenyegetően csengett. A dühét szinte tapintani lehetett, bár régen is könnyen haragra lobbant. Julianne jól tudta ezt, és kihúzta magát.

– Felteszem, miattam siettél ide. Mamával történt valami? Vagy Jackkel? – kérdezte, és egy pillanatra kihagyott a szíverése.

– Mama jól van, és Jack is. Beszélnem kell veled. Négyszemközt és haladéktalanul.

Tom arca megnyúlt.

– Azért máskor majd talán együtt eszünk – mondta Julianne-nek.

– Természetesen – biztosította a lány a barátját.

Tom meghajolt Lucas előtt, ő azonban nem viszonzta a gesztust. Miután Tom távozott, Julianne a bátyjához fordult.

– Rám vagy dühös? – kérdezte értetlenkedően.

– Nem akartam hinni a fülemnek, amikor Billy elmondta, hogy a városba jöttél valamilyen összejövételre. Azonnal tudtam, miről van szó. – Billy a közelben élt, és délutánonként ő gondozta a családjuk két lovát. – Többször is beszéltünk már erről, Julianne. Legutóbb a király májusi proklamációja után.

Julianne karba fonta a kezét.